

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 6CoCsp/1/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6122393895
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 01. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Andrej Kekely
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2024:6122393895.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu Mgr. Andreja Kekelyho a členiek JUDr. Jany Urbanovej a JUDr. Jany Kotrčovej, v spore žalobcu: Intrum Slovakia s.r.o., so sídlom Mýtňa 48, 811 07 Bratislava – mestská časť Staré Mesto, IČO: 35 831 154, zastúpeného JUDr. Jánom Šoltésom, advokátom so sídlom Mýtňa 48, 811 07 Bratislava – mestská časť Staré Mesto, IČO: 37 927 795, proti žalovanej: A. B., C. D., nar. XX.XX.XXXX, bytom E. F. G. XXX, XXX XX H., o zaplatenie 1.720,- eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Žilina č. k. 7Csp/66/2022-139 zo dňa 20. septembra 2023, takto

rozhodol:

- I. Rozsudok Okresného súdu Žilina č. k. 7Csp/66/2022-139 zo dňa 20. septembra 2023 potvrdzuje.
- II. Žalovanej náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Žilina (ďalej „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom žalobu zamietol (výrok I.) a žalovanej náhradu trov konania proti žalobcovi nepriznal (výrok II.).
2. Súd prvej inštancie rozsudok odôvodnil tým, že právny predchodca žalobcu spoločnosť G. I. H., J. (ďalej aj „G., a. s.“) poskytla žalovanej na základe zmluvy o poskytnutí spotrebiteľského úveru zo dňa 02.08.2019 úver vo výške 1.720,- eur, ktorý sa žalovaná zaviazala uhradiť formou pravidelných mesačných splátok. Žalovaná pravidelné mesačné splátky neplnila riadne a včas, preto ju právny predchodca žalobcu vyzval na úhradu omeškaných splátok s upozornením na možnosť vyhlásenia predčasnej splatnosti pohľadávky z dôvodu neplatenia. Keďže žalovaná napriek písomnej výzve právneho predchodcu žalobcu svoj dlh z titulu omeškaných úverových splátok nezaplatila, tento v súlade so zmluvnými dojednaniami a so všeobecnými obchodnými podmienkami vyhlásil ku dňu 09.12.2019 predčasnú splatnosť pohľadávky z úveru. Oznámenie o vyhlásení predčasnej splatnosti pohľadávky z úveru spolu s výzvou na zaplatenie dlžnej sumy bolo žalovanej doručené dňa 08.01.2020. Pretože žalovaná v poskytnutej lehote dlžnú sumu nezaplatila, voči právnemu predchodcovi sa od 16.01.2020 dostala do omeškania. Na základe rámcovej zmluvy o postúpení pohľadávok uzavretej medzi spoločnosťou G., a. s. ako postupcom a žalobcom ako postupníkom dňa 14.02.2020 a žiadosti o postúpenie a prevod zo dňa 14.09.2021 bola pohľadávka voči žalovanej z titulu nezaplateného úveru postúpená žalobcovi ako postupníkovi, o čom bola žalovaná upovedomená písomným oznámením postupcu. Žalovaná bola vyzvaná zástupcom žalobcu na zaplatenie dlžnej sumy z titulu nesplateného úveru. Žalobca si v tomto konaní uplatňoval voči žalovanej len časť postúpeného nároku vo výške nesplatennej dlžnej istiny úveru 1.720,- eur spolu s príslušenstvom, ktorú žalovaná napriek predžalobnej upomienke nezaplatila a zmluvné úroky z nesplatennej istiny do dátumu konečnej splatnosti úveru.
3. Žalovaná sa k žalobe nevyjadrila.
4. Dňa 20.09.2023 vykonal súd prvej inštancie vo veci pojednávanie, na ktoré sa žalobca, jeho právny zástupca a ani žalovaná nedostavili. V zmysle ust. § 180 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový

poriadok (ďalej len „CSP“) súd prvej inštancie rozhodol o vykonaní pojednávania aj v neprítomnosti právneho zástupcu žalobcu a žalovanej.

5. Súd prvej inštancie dokazovanie vykonal oboznámením so žalobcom predloženými listinnými dôkazmi, pričom uviedol, že v rámci zisteného skutkového stavu mal za preukázané, že medzi právnym predchodcom žalobcu G., a. s. ako veriteľom a žalovanou bola dňa 02.08.2019 uzatvorená zmluva o spotrebiteľskom úvere, na základe ktorej bol žalovanej poskytnutý úver vo výške 1.720,- eur. Žalovaná sa zaviazala tento vrátiť v splátkach a zaplatiť úroky. Pôvodný veriteľ pri uzatváraní predmetnej zmluvy pritom konal v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti a podľa webovej stránky Národnej banky Slovenska je žalobca evidovaný ako nebankový veriteľ oprávnený na poskytovanie spotrebiteľských úverov. Žalovaná tak zmluvu uzatvárala ako spotrebiteľ, keďže sa jedná o fyzickú osobu, ktorá pri uzatváraní predmetnej zmluvy nekonala v rámci svojho podnikania alebo povolania. Súd prvej inštancie ďalej konštatoval, že uzatvorená zmluva má charakter spotrebiteľskej zmluvy podľa ust. § 52 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej „OZ“) a zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov.

Za preukázané mal súd prvej inštancie aj to, že medzi účastníkmi úverovej zmluvy bola dohodnutá možnosť veriteľa vyhlásiť dlžný zostatok za okamžite splatný pre omeškanie so splácaním a to, že žalovaná porušila svoju povinnosť splácať úver s úrokom dohodnutým spôsobom. G., a. s. tak listom zo dňa 11.12.2019 oznámila žalovanej vyhlásenie okamžitej splatnosti ku dňu 09.12.2019, s poukazaním na neuhradenie dlžnej sumy napriek predchádzajúcim upomienkam.

6. Citujúc ust. § 1 ods. 2, § 2 a 17 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z., ust. § 37, § 39, § 52 ods. 1, § 53 ods. 9, § 565 OZ súd prvej inštancie podrobil zistený skutkový stav prieskumu v zmysle uvedených zákonných ustanovení, pričom dospel k záveru, že podaná žaloba je nedôvodná pre absenciu aktívnej vecnej legitímácie subjektu vystupujúceho na strane žalobcu.

7. Primárne súd prvej inštancie vzhľadom na to, že konštatoval spotrebiteľský charakter záväzkovo právneho vzťahu, pre posúdenie aktívnej vecnej legitímácie žalobcu skúmal, či ku dňu vyhlásenia okamžitej splatnosti úveru bol dodržaný zákonný postup podľa ust. § 53 ods. 9 v spojení s ust. § 565 OZ, a to s poukazom na ust. § 52 ods. 2, vety tretej OZ. Súd prvej inštancie poukázal na to, že na právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia OZ. K ust. § 53 ods. 9 OZ uviedol, že pred zosplatením úveru sa vyžaduje výzva veriteľa adresovaná a preukázateľne doručovaná dlžníkovi

s upozornením na aktuálny dlh a s výslovným upozornením na možnosť veriteľa požadovať zaplatenie celého zvyšku dlhu naraz z dôvodu neplnenia si povinnosti dlžníka. Predmetná výzva potom pre jej platnosť musí byť dostatočne určitá, tzn. musí z nej byť zrejmé, pre nezaplatenie ktorej splátky má následne dôjsť k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru, ktorým vyhlásením bude veriteľ požadovať zaplatenie celej pohľadávky. Ust. § 53 ods. 9 OZ pritom v spotrebiteľských zmluvách predstavuje lex specialis oproti všeobecnej norme ust. § 565 OZ. Ustálil, že právo podľa ust. § 53 ods. 9 OZ môže veriteľ vykonať len po uplynutí zákonnej lehoty, ktorú nemožno skrátiť, ale za predpokladu, že omeškanie s uvedenou splátkou, s ktorou je spotrebiteľ v omeškaní viac ako tri mesiace trvá. Pred žiadosťou veriteľa na zaplatenie celej pohľadávky sa ďalej vyžaduje, aby veriteľ v zákonom stanovenej lehote, ktorá nesmie byť kratšia ako 15 dní, upozornil spotrebiteľa na uplatnenie tohto práva. Účinnosť uplatnenia práva podľa ust. § 565 OZ je podmienená aj tým, že veriteľ v uvedenej lehote pred uplatnením tohto práva upozornil spotrebiteľa na to, že toto právo využije

a veriteľ je časovo limitovaný využitím práva na zosplatenie. Pre platné zosplatenie celého úveru sa vyžaduje doručenie výzvy na úhradu omeškaných splátok a oznámenia o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru, ako následok nezaplatenia pohľadávky aj napriek doručenej výzve, pretože dorúčením oznámenia sa žalovaná mohla dozvedieť, že pohľadávka je splatná v celom rozsahu a žalobca je oprávnený postupovať v zmysle ust. § 17 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z.

8. Ďalej dal súd prvej inštancie do pozornosti aj systematické zaradenie ust. § 53 ods. 9 a § 565 v OZ a poukázal na logický výklad z ktorých vyplýva, že zákonodarca vyžaduje 2 úkony, ktoré pre možnosť mimoriadneho zosplatenia dlhu musia byť uskutočnené, pričom tieto musia byť adresné a určité. Prvým úkonom je výzva v zmysle ust. § 53 ods. 9 OZ a druhým je vyhlásenie mimoriadnej splatnosti. Z predmetných úkonov však musí byť jednoznačné,

vo vzťahu ku ktorej splátke výzva a zosplatenie smerujú. Súd prvej inštancie sa teda zaoberal výzvou v zmysle ust. § 53 ods. 9 OZ. V odôvodnení napadnutého rozhodnutia uviedol, že žalobca v konaní predložil list G., a. s. zo dňa 04.11.2019 adresovaný žalovanej, ktorým jej táto inštitúcia oznamovala, že je v omeškaní so splácaním pohľadávky banky vo výške 7.117,49 eur a vyzvala ju na okamžité

zaplatenie dlžnej sumy s tým, že v opačnom prípade bude požadovať vrátenie celej poskytnutej sumy s príslušenstvom pred dátumom splatnosti dohodnutým v zmluve. Čo sa týka podmienky písomnej výzvy, pre jej splnenie bolo nevyhnutné, aby sa písomná výzva dostala do dispozičnej sféry žalovanej, čo mal súd prvej inštancie preukázať. Zo samotnej výzvy zo dňa 04.11.2019, ako ani z oznámenia o vyhlásení okamžitej splatnosti úveru zo dňa 10.12.2019 však nevyplýva, vo vzťahu ku ktorej nezaplatenej splátke malo dôjsť k zosplatneniu pohľadávky (uvedené skutočnosti žalobca v žalobe ani skutkovo netvrdil). S poukazom na ust. § 37 ods. 1 OZ a podmienku určitosti právneho úkonu konštatoval, že z predmetnej výzvy, ako aj z oznámenia o zosplatnení pohľadávky nevyplýva, pre ktorú splátku, kedy a v akej výške sa žalovaná dostala do omeškania, keď sa jedná o podmienku pre následné zosplatnenie úveru. Spotrebiteľovi musí byť z výzvy a oznámenia jednoznačne určiteľné, pre nezaplatenie ktorej splátky veriteľ dlh chce zosplatiť, resp. zosplatiť, čo však súdu prvej inštancie z predložených listín nevyplývalo. Na základe uvedeného teda ustálil, že takéto právnym predchodcom žalobcu uskutočnené právne úkony sú neurčité a nezrozumiteľné a v zmysle ust. § 37 ods. 1 OZ ich bolo potrebné posúdiť ako absolútne neplatné. V tejto súvislosti uviedol, že tretia upomienka – pokus o zmier, ako aj oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti pre svoju určitosť musia jasne definovať omeškanie splátky ako dôvodu pre mimoriadnu splatnosť úveru, keď pokiaľ táto podstatná náležitosť chýba, jedná sa o neurčité právne úkony a v zmysle ust. § 37 ods. 1 OZ neplatné právne úkony, keďže v nich nie je jednoznačne uvedené pre omeškanie s ktorou mesačnou splátkou bola vyhlásená mimoriadna splatnosť úveru. Súd prvej inštancie poukázal na tú skutočnosť, že žalobca v podanej žalobe ani len skutkovo netvrdil, pre nezaplatenie ktorej splátky malo dôjsť k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru. Žalobca si tak v konaní nesplnil svoju povinnosť skutkových tvrdení, keď rozhodné skutkové tvrdenia, ktoré majú vplyv na preukázanie uplatneného nároku absentovali. Súd prvej inštancie zosplatnenie úveru z uvedených dôvodov vyhodnotil za neplatné, teda stále ide o „živý úver“.

9. Zároveň súd prvej inštancie konštatoval, že kumulatívne neboli splnené podmienky pre platné postúpenie pohľadávky pôvodným veriteľom na žalobcu, ktoré upravuje ust. § 17 ods. 1 zákona č. 129/2010 z. z. kumulatívne, keďže termín konečnej splatnosti dňa 23.07.2027 v čase postúpenia pohľadávky dňa 14.09.2021 ešte nenastal a v konaní nebolo preukázané, že by sa pohľadávka stala splatnou pred termínom konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. Súd prvej inštancie uzavrel, že zmluva o postúpení pohľadávok zo dňa 14.09.2021 je v časti postúpenia pohľadávky voči žalovanej v rozpore s ust. § 17 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z., a teda v zmysle ust. § 39 OZ neplatná. Z uvedených dôvodov tak žalobca nemohol platne nadobudnúť žalovanú pohľadávku s príslušenstvom a teda nemohol vstúpiť do práv veriteľa a súčasne nebol oprávnený požadovať od žalovanej zaplatenie žalovanej pohľadávky, a preto žalobu zamietol.

10. K nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie uviedol, že zo spisového materiálu nezistil, že by žalovanej v konaní nejaké trovy vznikli a ich náhradu jej nepriznal. V súvislosti s týmto výrokom poukázal na to, že CSP výslovne nerieši situáciu, ak strana na základe procesných ustanovení má nárok na náhradu trov konania, avšak žiadne trovy jej nevznikli. Použitím základných princípov čl. 4 ods. 2 CSP a čl. 17 základných princípov CSP aplikoval ust. § 262 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP.

11. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca, ktorý sa domáhal jeho zmeny tak, že odvolací súd by žalobe v celom rozsahu vyhovel a priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania.

12. Žalobca namietal, že súd prvej inštancie vec na základe vykonaného dokazovania nesprávne právne posúdil. Žaloba bola zamietnutá z dôvodu nedostatku aktívnej legitímácie na strane žalobcu pre nepreukázanie splnenia podmienok pre platné postúpenie bankovej pohľadávky podľa ust. § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov, pričom takéto rozhodnutie nie je správne. Uviedol, že spolu so žalobou bola súdu doručená nielen tretia upomienka zo dňa 04.11.2019 (výzva na úhradu omeškanej splátky), ale aj podací hárok, ktorý preukazuje doručovanie žalovanej pod číslom zásielky RE91143469SK. Z podacieho hároku je zrejmé, že výzva bola daná na poštovú prepravu dňa 04.11.2019 a obe tieto listiny, a taktiež výzva jeho právneho predchodcu na predčasné splatenie s doručkovou obálkou sú súčasťou súdneho spisu. Predmetné výzvy boli doručované žalovanej na adresu ňou uvedenú v zmluve, pričom počas trvania úverového vzťahu žalovaná neoznámila jeho právnenému predchodcovi inú adresu na prijímanie písomností, a teda preukázal, že zásielky boli zasielané do dispozičnej sféry žalovanej. Žalobca zároveň poukázal na judikatúru Najvyššieho súdu SR na posudzovanie účinkov doručenia poštových zásielok, pričom upriamil

pozornosť na to, že pre nadobudnutie účinkov doručenia úkonu nie je podstatné, či sa adresát s obsahom doručovanej zásielky úkonu oboznámil až neskôr, v čase plynutia odbernej lehoty na vyzdvihnutie uloženej zásielky, resp. tieto účinky nastávajú aj v prípade, ak nevyužil možnosť oboznámiť sa s obsahom uloženej zásielky. Keďže žalovaná ani po výzve omeškané splátky neuhradila, vyhlásil veriteľ predčasnú splatnosť úveru. Žalobca poukázal na znenie ust. § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. Uviedol, že v konaní preukázal splnenie podmienok pre postúpenie bankovej pohľadávky podľa označeného ustanovenia a mal za nesporné, že k postúpeniu pohľadávky došlo riadne a platne. Zároveň mal za to, že pokiaľ ide o vyhlásenie predčasnej splatnosti, zákon neukladá žiadne ďalšie formálne podmienky, teda neuvedenie splátky, pre ktorú k zosplateniu došlo, nemôže mať za následok neplatnosť vyhlásenia predčasnej splatnosti. Poukázal aj

na rozhodnutie Krajského súdu v Žiline spis. zn. 7CoCsp/4/2023 zo dňa 26.04.2023 a nález Ústavného súdu SR spis. zn. I.ÚS 640/2014, v zmysle ktorého pri výklade právnych úkonov

a ich posudzovaní z pohľadu nárokov na ich platnosť je nevyhnutné brať na zreteľ ústavný príkaz preferencie výkladu v prospech platnosti právneho úkonu a dôvody neplatnosti nerozširovať nad rámec zákonom uvedených prípadov. Správnym právnym posúdením veci by podľa jeho názoru súd prvej inštancie musel dospieť k záveru, že žalobcovi v tomto spore svedčí aktívna legitímácia.

13. Žalovaná vyjadrenie k odvolaniu nepodalala.

14. Ďalšie podania procesných strán neboli v rámci odvolacieho konania produkované.

15. Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie proti rozsudku bolo podané oprávneným subjektom (§ 359 CSP) žalobcom, v neprospech ktorého bolo rozhodnuté, keďže súd prvej inštancie jeho žalobu zamietol a nepriznal mu proti žalovanej nárok na náhradu trov konania, včas (§ 362 ods. 1 CSP) a proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný [§ 355 ods. 1 a 2 v spojení s § 357 písm. m) CSP], preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 CSP, viazaný odvolacími dôvodmi podľa ust. § 380 CSP a bez nariadenia pojednávania postupom podľa ust. § 385 ods. 1 CSP a contrario v spojení s ust. § 219 ods. 3 CSP rozsudok súdu prvej inštancie podľa ust. § 387 ods. 1 CSP tak v prvej vete jeho výrokovej časti, ktorou súd prvej inštancie žalobu zamietol, ako aj v druhej vete jeho výrokovej časti, t. j. v závislom výroku o náhrade trov konania na súde prvej inštancie ako vecne správny potvrdil.

16. Odvolací súd podrobne preskúmal všetky rozhodujúce otázky, ktoré boli vo veci vznesené a zásadne sa stotožnil s podstatnými skutkovými a právnymi závermi, na ktorých svoje rozhodnutie súd prvej inštancie založil. Súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre rozhodnutie o žalobe žalobcu, vecne správne rozhodol a svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s ust. § 220 ods. 2 CSP. Odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie je vecne správne, pričom v jednotlivostiach naň poukazuje aj odvolací súd. Z uvedených dôvodov sa odvolací súd v odvolacom konaní obmedzil na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia (§ 387 ods. 2 CSP).

17. Vo všeobecnosti odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že v zmysle ust. § 380 CSP je viazaný odvolacími dôvodmi (ods. 1), s výnimkou väd týkajúcich sa procesných podmienok, na ktoré je povinný prihliadať, aj keď neboli v odvolacích dôvodoch uplatnené (ods. 2). Z tohto vyplýva, že na iné pochybenia súdu prvej inštancie, mimo tých, ktoré namietol odvolateľ v odvolacej lehote, ktoré by inak mohli byť odvolacím dôvodom v zmysle ust.

§ 365 CSP dôvodom na podanie odvolania, prihliadať nemôže, aj keď by takéto pochybenia zistil. Odvolací súd konštatuje, že nevzhliadol žiaden nedostatok naplnenia procesných podmienok.

18. Na doplnenie považoval odvolací súd za nevyhnutné reagovať na odvolacie námietky žalobcu formulované v podanom opravnom prostriedku, pričom sa v zmysle princípu neúplnej apelácie nezaoberal inými prípadnými pochybeniami súdu prvej inštancie.

19. Žalobca v podanom odvolaní explicitne uviedol, že odvolanie podáva medzi iným aj z dôvodu podľa ust. § 365 ods. 1 písm. d) CSP, teda že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať

za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Žalobca však tento dôvod nijakým spôsobom nekonkretizoval, teda nešpecifikoval ním vzhliadnutú vadu konania, ktorá mohla mať

za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Taktiež žalobca bližšie nezdôvodnil jeho odkaz na odvolacie dôvody podľa ust. § 365 ods. 1 písm. e) a f) CSP uvedením konkrétnych odvolacích námietok, teda neuviedol, aké navrhnuté dôkazy súd prvej inštancie na zistenie rozhodujúcich skutočností nevykonal a ani neidentifikoval nesprávne skutkové zistenia súdu prvej inštancie.

20. Pokiaľ žalobca v podanom odvolaní poukazoval na preukázanie doručovania tretej upomienky – pokus o zmier zo dňa 04.11.2019 a výzvy zo dňa 10.12.2019 na predčasné splatenie zostatku úveru s príslušenstvom do dispozičnej sféry žalovanej, odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie, ako to vyplýva z odseku č. 29 odôvodnenia napadnutého rozsudku, pri svojom rozhodovaní nevychádzal z opačného skutkového záveru, teda že označené listiny neboli doručené do dispozície žalovanej. Ak sa

teda žalobca venoval v podanom odvolaní posudzovaniu doručovania zmiených listín do dispozície žalovanej, táto argumentácia nemá žiadnu relevanciu k dôvodom, na ktorých súd prvej inštancie založil napadnuté rozhodnutie.

21. Žalobca však ťažiskovo vo svojom opravnom namietal, že k postúpeniu pohľadávky z jeho právneho predchodcu G., a. s. na žalobcu došlo platne a v súlade s podmienkami stanovenými v ust. § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. Žalobca odmietol právny názor súdu prvej inštancie, že pri vyhlásení predčasnej splatnosti spotrebiteľského úveru zákon neukladá žiadne ďalšie podmienky, pokiaľ ide o formu, a teda neuvedenie splátky, pre ktorú k zosplatneniu došlo, nemôže mať za následok neplatnosť vyhlásenia predčasnej splatnosti.

22. K uvedenej námietke žalobcu odvolací súd poukazuje na to, že súd prvej inštancie posudzoval platnosť postúpenia žalovanej pohľadávky nie v zmysle ust. § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z., na ktoré poukazoval žalobca, ale v zmysle ust. § 17 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. V tomto kontexte tak žalobca nereagoval na dôvody napadnutého rozhodnutia. Z hľadiska odvolacieho prieskumu však za právne významnú považoval odvolací súd odvoláciu námietku žalobcu ohľadom obsahových náležitostí právnych úkonov veriteľa podľa ust. § 53 ods. 9 v spojení s ust. § 565 OZ. Túto odvoláciu námietku však odvolací súd nepovažoval

za správnu, pričom sa stotožnil s právnym názorom vysloveným súdom prvej inštancie v napadnutom rozhodnutí.

23. Na doplnenie správnosti vysloveného právneho názoru súdu prvej inštancie odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že pri výklade a aplikácii ustanovení právnych predpisov je nepochybne potrebné vychádzať prvotne z ich doslovného znenia. Súd však nie je doslovným znením zákonného ustanovenia viazaný absolútne. Môže, ba dokonca sa musí od neho odchyliť v prípade, keď to zo závažných dôvodov vyžaduje účel zákona, systematická súvislosť alebo požiadavka ústavne súladného výkladu zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov. Tak tomu bolo aj v súdenom prípade.

24. Účelom právnej úpravy podľa ust. § 53 ods. 9 OZ je zamedziť „zosplatňovaniu“ záväzkov spotrebiteľov zo spotrebiteľskej zmluvy, ktorých plnenie je dojednané v splátkach, z dôvodu len krátko trvajúceho omeškania spotrebiteľa so zaplatením splátky (len pár dní) a súčasne dať spotrebiteľovi ešte poslednú možnosť k splateniu dlžnej splátky pred tým, ako dodávateľ využije svoje právo na zosplatnenie celého dlhu. K uvedenému však musí byť nepochybne spotrebiteľ informovaný, pre nezaplatenie ktorej splátky mu hrozí uplatnenie práva veriteľa podľa ust. § 565 OZ.

25. Výzvu veriteľa podľa ust. § 53 ods. 9 OZ, ako aj žiadosť veriteľa o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky podľa ust. § 565 OZ je tak nesporné

bez najmenších pochybností potrebné považovať za právne úkony, t. j. za prejav vôle konajúcej osoby smerujúci k vzniku, zmene alebo zániku práv alebo povinností, ktoré s takýmto prejavom spájajú uvedené ustanovenia OZ. Tieto právne úkony tak pre svoju platnosť vyžadujú v zmysle ust. § 37 OZ určitosť a zrozumiteľnosť. Inak povedané, z prejavu vôle veriteľa podľa ust. § 53 ods. 9 a § 565 OZ musí byť jednoznačne, určito a zrozumiteľne zrejmé naplnenie podmienok/hypotézy týchto právnych noriem. V prípade výzvy veriteľa podľa ust. § 53 ods. 9 OZ by tak malo byť z tohto právneho úkonu veriteľa zrejmé, že spotrebiteľ je v omeškaní so zaplatením tej ktorej individualizovanej splátky / splátok, pre ktoré omeškanie v prípade jeho trvania viac ako tri mesiace, bude môcť veriteľ uplatniť právo podľa ust. § 565 OZ, pričom táto výzva sa musí dostať spotrebiteľovi najneskôr 15 dní predtým, ako veriteľ toto právo uplatní. Rovnako tomu je aj v prípade právneho úkonu veriteľa podľa ust. § 565 OZ, keďže pre nesplnenie niektorej splátky môže veriteľ požiadať o zaplatenie celej pohľadávky len do splatnosti nasledujúcej splátky. Pri zohľadnení podmienok uplatnenia práva veriteľa „zosplatniť“ celú svoju pohľadávku podľa ust. § 53 ods. 9 OZ uvedené znamená, že veriteľ môže požiadať spotrebiteľa o zaplatenie celej pohľadávky pre nezaplatenie určitej konkrétnej splátky v období, kedy od omeškania spotrebiteľa

so zaplatením tejto splátky uplynula doba troch mesiacov, avšak zároveň len do splatnosti splátky najbližšie nasledujúcej po uplynutí doby troch mesiacov omeškania spotrebiteľa

so zaplatením tejto splátky. Teda aj z právneho úkonu veriteľa podľa ust. § 565 OZ by malo byť zrejmé naplnenie podmienok podľa tohto ustanovenia a súčasne ust. § 53 ods. 9 OZ. Len takýto právny výklad je spôsobilý korešpondovať s vyššie uvedeným zmyslom a účelom ust. § 53 ods. 9 v spojení s ust. § 565 OZ. Podľa názoru odvolacieho súdu nie je procesný súd ex offio vykonať „audit“ stavu právneho vzťahu medzi stranami (veriteľom a spotrebiteľom)

a vyhľadávať dôvod oprávnenosti úkonov veriteľa podľa ust. § 53 ods. 9 a § 565 OZ, keďže by mohol dôjsť aj k dôvodom, na ktoré účastníci právneho vzťahu ani nepomysleli. V kontexte s takto formulovaným právnym názorom odvolací súd poukazuje aj na relevantnú odbornú literatúru, a to Občiansky zákonník I. § 1-450, Komentár od Števek, M., Dulak, A., Bajánková, J., Fečík, M. Sedlačko,

F., Tomašovič, M. a kol. z vydavateľstva C. H. Beck, Praha, 2015 (str. 576 a nasl.), ktorá dospela k rovnakému právnemu názoru. Opačný právny výklad dotknutých právnych noriem smerujúci, aj napriek uvedeným obsahovým nedostatkom, k preferencii platnosti jednostranných právnych úkonov veriteľa (v zmysle argumentácie žalobcu s odkazom na rozhodnutia Ústavného súdu SR spis. zn. I. ÚS 242/2007 a spis. zn. I. ÚS 640/2014) by zároveň viedol k popretiu už uvedeného účelu ust. § 53 ods. 9 OZ spočívajúcemu vo zvýšenej ochrane adresáta týchto právnych úkonov veriteľa, t. j. spotrebiteľa.

26. V nadväznosti na uvedené sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožnil s právnym názorom vysloveným súdom prvej inštancie, že dotknuté právne úkony veriteľa G., a. s. podľa ust.

§ 53 ods. 9 a ust. § 565 OZ, t. j. list označený ako „Tretia upomienka - pokus o zmier“ zo dňa 04.11.2019 a Výzva na predčasné splatenie zostatku úveru s príslušenstvom zo dňa 10.12.2019 nemožno považovať z dôvodu ich neurčitosti za platné právne úkony (§ 37 ods. 1 OZ), ktoré mohli viesť k účinkom zosplatenia dotknutého spotrebiteľského úveru a k naplneniu podmienok pre platnosť postúpenia žalovanej pohľadávky podľa ust. § 17 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. Odvolací súd sa tak stotožnil so záverom súdu prvej inštancie o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v spore, čo zákonite viedlo k vecne správne rozhodnutiu súdu prvej inštancie o zamietnutí žaloby v celom rozsahu. Poukazujúc na dôvody vyššie vysloveného právneho názoru odvolací súd potom nemohol reflektovať právny názor vyslovený v rozhodnutí iného senátu Krajského súdu v Žiline spis. zn. 7CoCsp/4/2023 zo dňa 26.04.2023, na ktoré poukazoval žalobca v podanom odvolaní.

Na margo označeného rozhodnutia odvolací súd poukazuje, že v označenom rozhodnutí sa senát Krajského súdu v Žiline odklonil od svojich skorších argumentačne opačných rozhodnutí spis. zn. 7CoCsp/1/2022 zo dňa 23.03.2022 a spis. zn. 7CoCsp/32/2022 zo dňa 15.06.2022, pričom svoj odklon odôvodnil len tým, že išlo len o ojedinelé rozhodnutie (spis. zn. 7CoCsp/32/2022) tohto senátu, ktorý následne zosúladiť rozhodnutie o tejto otázke

s ustálenou súdnou praxou ostatných všeobecných súdov SR (tieto však neboli označené).

27. Pokiaľ ide o rozhodnutie súdu prvej inštancie v závislom výroku o nároku na náhradu trov konania, žalobca odvolanie v tejto časti zjavne založil svoje odvolanie len na tom, že považoval napadnutý rozsudok v merite veci za vecne nesprávny, a preto napadol odvolaním aj na ňom závislý výrok o nároku na náhradu trov konania. Inak žalobca neprodukoval žiadne odvolacie námietky, ktoré by mohli byť predmetom prieskumu v odvolacom konaní.

28. Vzhľadom na vyššie uvedené, konštatujúc nedôvodnosť odvolania žalobcu, odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie podľa ust. § 387 ods. 1 CSP tak v prvej vete jeho výrokovej časti, ktorou súd prvej inštancie žalobu zamietol, ako aj v druhej vete jeho výrokovej časti, t. j. v závislom výroku o náhrade trov konania na súde prvej inštancie, ako vecne správny potvrdil.

29. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 396 ods. 1 CSP pri aplikácii ust. § 262 ods. 1 a ust. § 255 ods. 1 CSP. Žalovaná bola v odvolacom konaní v celom rozsahu úspešná a vznikol jej tak nárok na náhradu trov odvolacieho konania, ktoré jej v súvislosti s odvolacím konaním vznikli (§ 255 ods. 1 CSP), a to v rozsahu 100 %. Odvolací súd však žalovanej nepriznal náhradu trov odvolacieho konania, keďže jej preukázateľne žiadne účelne vynaložené výdavky ako trovy v odvolacom konaní nevznikli (žalovaná nevykonala v odvolacom konaní žiaden procesný úkon). Práve to bol dôvod,

pre ktorý súd povolaný k vydaniu rozhodnutia, ktorým sa konanie končí (odvolací súd), mohol rozhodnúť nielen o nároku na náhradu, ale už aj o nepriznaní náhrady (napriek tomu, že pri striktnom riadení sa textom v rozhodnej právnej úprave by sa mohlo zdať, že tomu tak nie je). Dvojfázové rozhodovanie o trovách konania, predpokladajúce prvé rozhodnutie súdu povolaného skončiť konanie vo veci len o nároku na náhradu a druhé až následné rozhodnutie súdu prvej inštancie o výške náhrady (porovnaj § 262 ods. 1 a 2 CSP) má totiž zmysel len

pri pozitívnom vyriešení otázky nároku na náhradu, a naopak, taký zmysel nemá, ak výsledkom uvažovania o nároku na náhradu je záver o neexistencii takéhoto nároku u žiadnej zo strán sporu (u jednej preto, že ju na to neoprávňuje pre ňu nepriaznivý, či ňou zavinený výsledok konania a u druhej preto, že tu buď niet trov majúcich sa nahradiť, alebo sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa odôvodňujúce nepriznanie náhrady). Prezentovaný právny názor vyplýva i z uznesení Najvyššieho súdu SR spis. zn. 6Cdo/166/2016 zo dňa 26.10.2016 a spis. zn. 7Cdo/14/2018 zo dňa 28.02.2018.

30. Toto rozhodnutie senátu odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. (§ 420 CSP)

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne. (§ 421 ods. 1 CSP)

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 CSP nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b). (§ 422 ods. 1 CSP)

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. (§ 427 ods. 1 CSP)

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. (§ 429 ods. 1 CSP)

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 ods. 2 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

V prípade, že nebude dobrovoľne splnená povinnosť uložená týmto rozhodnutím, môže sa osoba oprávnená z rozhodnutia domáhať uspokojenia svojho nároku návrhom na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona [zákon č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov].